

Slovo života – duben 2017

„Zůstaň s námi, neboť se připozdívá a den se už nachýlil.“ (Lk 24,29)

Jde o pozvání adresované neznámému muži, kterého potkali na cestě z Jeruzaléma do vesnice Emmauz dva poutníci, kteří spolu „hovořili a uvažovali“ o tom, co se událo ve městě v posledních dnech. Vypadalo to, že je jediný, kdo o tom nic neví, a proto ho tito dva poutníci přijímají mezi sebe a vyprávějí mu o „prorokovi mocném činem i slovem před Bohem i přede vším lidem“, do něhož vkládali důvěru. Byl vydán jejich velekněžími a předními židovskými muži Římanům, poté byl odsouzen k smrti a ukřižován. Stala se nesmírná tragédie, jejíž smysl nedokážou pochopit. Během cesty začne neznámý rozebírat Písmo a pomáhá těmto poutníkům pochopit význam oněch událostí, čímž zažehne v jejich srdcích naději. Když dorazí do Emmauz, zvou ho na večeři: „Zůstaň s námi, neboť se připozdívá a den se už nachýlil.“ Když jsou společně u stolu, neznámý požehná chléb a dělí se s nimi o něj. Díky tomuto gestu ho poznávají: Ukřižovaný zemřel a nyní vstal z mrtvých! Poutníci ihned mění svůj program – vracejí se do Jeruzaléma, aby hledali ostatní učedníky a oznámili jim tuto velikou novinu. I my můžeme být zklamaní, rozhořčení, sklíčení z tragického pocitu bezmoci tváří v tvář nespravedlnosti, která postihuje nevinné a bezbranné lidi. I v našem životě je bolest, nejistota, temnota... A jak bychom si přáli proměnit je v pokoj, naději, světlo – pro nás i pro druhé. Chceme potkat Někoho, kdo nás zcela pochopí a kdo nám osvítí životní cestu? Ježíš, Bohočlověk, aby byl s každým z nás v hloubi naší situace, svobodně přijal to, že jako my zakusí temnotu bolesti. Fyzickou, ale i vnitřní bolest: počínaje zradou částí svých přátel a konče pocitem, že je opuštěný tím Bohem, kterého vždy nazýval Otcem. Díky své nezdolné důvěře v Boží lásku překonal tuto nesmírnou bolest a odevzdal se Bohu, od něhož dostal nový život. I nás lidi přivedl na tuto cestu a chce nás doprovázet: „On je přítomný ve všem, co má příchuť bolesti. (...) Pokusme se tedy rozpoznávat Ježíše ve všech úzkostech, v úskalích života, v každé temnotě, v tom, co tragického potkalo nás nebo druhé, v každém utrpení, které je ve světě. Vždyť on si je přivlastnil, proto je v nich přítomen. (...) Stačí pak udělat něco konkrétního, abychom tak ulehčili „jeho“ utrpení v chudých (...) abychom nacházeli nový a plný život.“ Jedna sedmiletá holčička vypráví: „Hodně jsem trpěla, když mého tatínka zavřeli do vězení. Milovala jsem v něm Ježíše. Proto jsem před ním neplakala, když jsme ho šli navštívit.“ Mladá vdaná žena vypráví: „Doprovázela jsem svého manžela Roberta v posledních měsících jeho života, poté, co mu diagnostikovali nevyléčitelnou nemoc. Ani na okamžik jsem se od něj nevzdálila. Když jsem viděla jeho, viděla jsem Ježíše... Robert byl na kříži, opravdu na kříži.“ Jejich vzájemná láska se stala světlem pro jejich přátele, kteří byli vtaženi do nekončící soutěže solidarity, která se rozšířila i na další lidi, takže nakonec vzniklo sociální sdružení „Planetární objekt“. „Zkušenost, kterou jsme prožili s Robertem,“ říká jeden jejich přítel, „nás přiměla k tomu, abychom ho následovali na skutečné cestě za Bohem. Často se ptáme, jaký smysl má utrpení, nemoc, smrt. Věřím, že všichni ti, kteří dostali dar jít část cesty po boku Roberta, mají nyní jasno v tom, jaká je odpověď.“ V tomto měsíci slaví všichni křesťané tajemství Ježíšovy smrti a zmrtvýchvstání. Je to příležitost, abychom obnovili naši víru v Boží lásku, která nám umožňuje proměňovat bolest v lásku. Každé rozdělení, konflikt, selhání i sama smrt se může stát i pro nás zdrojem světla a pokoje. S jistotou Boží blízkostí ke každému z nás v jakékoli situaci s důvěrou opakujme modlitbu učedníků z Emmauz: „Zůstaň s námi, neboť se připozdívá a den se už nachýlil.“

Letizia Magri

